

Den 19 oktober 2019

Reboot

Test 1062

Alexandra och Simon sitter stilla, mitt emot varandra, vid ett bord. En flaska vin, med en servett runt halsen, en öppen laptop och tre glas står på bordet, och bredvid bordet en ensam monitorhögtalare. En dörr i fonden och vid sidan en dokumentvagn med mappar och pärmar.

Ett ljud från monitorn och Alexandra och Simon vaknar upp; Simon slår igen laptopen.

Simon *(tar upp ett dekorativt kuvert)* Vet du vad som finns häri, Alex – kan du gissa?

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Inuti finns två flygbiljetter till Bali, och en förlovningsring i vitt guld, med ditt fingeravtryck ingraverat.

Simon Hur ... Har du smygtittat – det skulle ju vara en överraskning ju.

Alexandra Nej. Det här har hänt förut.

Simon *(osäkert)* Nä ...

Alexandra Lyssna på mig, det är viktigt. Vi har varit med om det här redan: du har gett mig kuvertet, jag har sagt ja, och vi har varit lyckliga. Men snart kommer det att knacka på dörren – lyssnar du! Det är en man där – och han har kommit för att döda dig. Jag vet inte varför. Men du får under inga omständigheter öppna dörren.

Simon *(efter ett ögonblick)* Jag förstår inte ... den här leken. Vill du inte

Alexandra *(avbryter)* Det är ingen lek, Simon!

Simon Vad är det då?

Alexandra Det är allvar. Det kommer att knacka på dörren. Och du öppnar och det är ingen där. Så du går ut i trapphuset bort till trappan. Och då skjuter han dig.

Simon Vem skulle göra det?

Alexandra Nån du litar på.

Simon Varför då? Jag har inte gjort nåt.

Alexandra Det är inte ditt fel, Simon. Men du måste lita på mig nu. Öppna inte dörren.

Simon Jag älskar dig, Alex. Det vet du, va?

Alexandra Jag älskar dig också. Men kan du vara snäll att ta in vad jag säger.

Simon Jag hör vad du säger. Och du behöver inte vara rädd. Du är inte galen och jag kommer inte att lämna dig. Jag lovar.

Alexandra Jag vet att jag inte är galen.

Simon Jag vet.

Alexandra Och du behöver inte tro mig nu. För snart knackar det på dörren, och då förstår du att jag har rätt. Och då måste du göra som jag säger. Öppna inte dörren.

Simon Okej. Jag öppnar inte dörren. Om du gör en sak för mig.

Alexandra Vad då?

Simon Om du erkänner att du inte kan veta att du inte kan veta om det knackar på dörren eller ej. Kan du erkänna det i alla fall?

Tystnad.

En våldsamt knackning på dörren.

Black.

Test 87

Alexandra och Simon sitter sig mitt emot varandra; Alexandra håller upp varsitt glas vin, medan Simon tar fram ett dekorativt kuvert.

- Simon** Vet du vad som finns häri – kan du gissa?
- Alexandra** Jag gissar på två trisslotter.
- Simon** Ouch! *(skrattar)* Taskigt. Jag ger väl aldrig trista presenter?
- Alexandra** Nä, förlåt – jag bara tänker på trisslotter när jag ser såna. Min mormor gav alltid såna till min mamma i present, som hon köpt i Sverige. Både till jul och på hennes födelsedag. Och det låg alltid två trisslotter i det. Och min mamma blev lika ledsen varje år.
- Simon** Wow, vilken ... jag vet inte, kärlekslös present. Då kan man ju lika gärna låta bli.
- Alexandra** Mm. Det är ju inte så att man vill ta bilen till Sverige för att plocka ut en 30-kronorsvinst.
- Simon** Jag lovar att det är inte trisslotter i den här. Jag är världsmästare på presenter.
- Alexandra** Europamästare – möjligtvis. *(kort paus)* Topp tre i Europa i alla fall.
- Simon** Öppna det.
- Alexandra** Jag vågar inte.

Simon Kom igen nu!

Alexandra Nä, jag vågar inte.

Simon Anledningen att jag är regerande världsmästare är jag att jag aldrig ger *för* stora presenter heller. Aldrig så stora att man behöver bli nervös.

Alexandra Jag är världssämst på att ta emot presenter, det vet du.

Simon Du behöver inte vara nervös, det här är precis lagom. Med tanke på allt du har gjort för mig den senaste tiden. På allvar, jag vet inte vad jag skulle gjort utan dig. *(kort paus)* Kom igen nu, öppna det!

Alexandra öppnar kuvertet och drar ut flygbiljetter till Bali.

Simon Dom är ombokningsbara, bara så att du vet. Om du inte skulle få ledigt då.

Alexandra Bali?

Simon Ja. Bali. Vad säger du om det? Sugén på en liten resa?

Alexandra *(Nickar.)*

Simon *(efter ett ögonblick)* Det är en liten sak till. I kuvertet.

Alexandra Mm, jag känner det.

Simon Ska du inte titta efter?

Alexandra Jag vågar inte.

Simon Ska jag plocka ut den åt dig?

Alexandra *(Skakar på huvudet.)*

Simon *(efter ett ögonblick)* Okej. Jag är ledsen. Det var inte meningen att ... att du skulle freaka.

Alexandra Förlåt! Kan vi inte låtsas som om att det inte har hänt. Jag vill inte såra dig.

Simon Oj, det var ett lite hårdare nej än jag hade trott.

Alexandra Det är inte ett hårt nej, jag lovar. Jag bara ... jag är inte alls redo för det.

Simon Alltså, jag tänkte att du kanske skulle säga det. Att du inte var redo. Men att inte låtsas om det ...

Alexandra Jag är jättelefsen. Jag är skitdålig på sånt här.

Simon Det är lugnt. *(kort paus)* Men du behöver väl inte vara så elak med det. Det är liksom inte så att jag menar nåt illa med det.

Alexandra Jag vet. *(kort paus)* Jag vet inte varför jag reagerar så, jag är ledsen.

Simon *(tar tillbaka kuvertet)* Jag tror inte det här handlar om mina föräldrar – min familj. Jag tror bara det är nåt du säger. Jag tror det handlar om mig.

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Det handlar om varken eller, Simon. Det handlar om mig.

Simon Okej.

Alexandra Jag ska försöka ... försöka omfatta det i huvudet. Att gifta sig. Jag ska det. Det handlar om mitt huvud. Inte om dig. *(kort paus)* Kan du inte försöka igen på Bali? Jag vill inte att det ska vara så här. Jag vill inte reagera så här. Och om jag bara får förbereda mig lite ... så kanske jag inte reagerar så knäppt. Snälla fråga mig igen när vi är på stranden på Bali och dricker paraply-drinkar.

Simon Kommer du säga ja då?

Alexandra Jag hoppas verkligen det, det gör jag verkligen.

Simon Det räcker inte, Alex. *(kort paus)* Det räcker inte.

Alexandra Vad betyder det?

En hård knackning på dörren.

Simon Kan du öppna?

Alexandra Vem kan det vara, vid den här tiden?

Simon Jag vet inte kolla vem det är.

Alexandra Kan inte du kolla?

Simon Varför då?

Alexandra Jag vill inte öppna.

Simon Varför inte då? Det är ju alltid du som öppnar dörren.

Alexandra Men jag vill inte.

Det knackar igen.

Simon Okej. Jag öppnar då.

Alexandra Tack!

Simon *(reser sig)* Fast det är konstigt – det är ju alltid du.

Simon är på väg att öppna dörren.

Black.

Reboot

Simon hämtar en mapp från dokumentvagnen och han och Alexandra sätter sig mitt emot monitorhögtalaren, med ryggen mot publiken. De talar direkt till monitorn.

Alexandra

Tack för att du är här!

Simon

Det borde vara ganska uppenbart varför vi är så angelägna att prata med dig

Rikard

Nej. Det är faktiskt *inte* uppenbart. Förutom en given nyfikenhet. Som jag förstår, så klart. Men nej, jag ser ingen annan anledning till att fråga ut mig.

Simon

Verkligen? Ingen annan anledning alltså?

Alexandra

Men du är medveten om han har avlidit till följd av sina skador?

Simon

Ett skott. Han dog på platsen nästan omgående.

Rikard

Jag är väl medveten om händelseförloppet. Men jag är inte inblandad i det.

Alexandra

Det är möjligt. Men vi måste säkerställa att du inte var inblandad.

Simon

Så vi förväntar oss att du samarbetar med oss.

Rikard

Jag kan samarbeta. Till en viss punkt. Men sen får det vara nog.

Simon Du dikterar inte villkoren här, bara så att du vet.

Alexandra Jag vet inte riktigt om du har insett allvaret i den här situationen.

Simon Din uppgift just nu är bara att svara på våra frågor.

Rikard Jag samarbetar. Men ni ställer inga frågor.

Alexandra Vart befann du dig vid den aktuella tiden?

Rikard Inte nånstans i närheten av deras bostad.

Simon Vi behöver en lite mer *exakt* uppgift. Vart var du?

Rikard Där jag alltid är. På jobbet.

Simon Och var är det?

Rikard I Östersund.

Simon Varför just Östersund?

Rikard Därför att det finns urberg i Jämtland.

Alexandra Varför är det viktigt? Vad är det du gör?

Rikard Jag ... *vi*, bygger saker. Saker som ska vara i en evighet. Det är det vi gör – människan. Vi och korallerna. Bygger grejer i sten. Som står i tusentals år efter vi är döda. Det är lite fint, tycker jag.

Alexandra Om du inte är inblandad så förstår jag ditt motstånd till det här förhöret, det gör jag. Det är helt naturligt. Men. Det jag reagerar på – det är din ... svala reaktion på mordet. Den ... sticker ut.

Rikard Det är bra. Det är lovande att du kan upptäcka den diskrepansen.

Alexandra Vilken diskrepans?

Rikard Diskrepansen mellan vad jag är – och vad du är.

Simon Vad är det då?

Rikard Hon är en bristande funktionsduglighet. Och det är inte jag.

Ett ljud från monitorn. En ny röst talar. Det är Maria.

Simon Först och främst: tack så mycket för att du pratar med oss. Vi förstår att allt det här är extremt ... upprörande – så klart. Men det är ändå viktigt att göra det här medan minnet är färskt.

Maria Jag förstår det. Men om jag ska vara helt ärlig ... Jag tror inte att jag ... Rent intellektuellt förstår jag så klart – att det här har hänt. Men emotionellt ... Jag grät. Men jag tror jag är så chockad, för jag känner liksom ingenting än. Jag tror inte jag har hunnit processa det, om ni förstår vad jag menar.

Simon Det är inte alls ovanligt; vi förstår.

Alexandra Det kan ta flera dagar innan det känns verkligt en så traumatisk händelse. Och vi beklagar sorgen. *(kort paus)* Relationen med fästmön, Alexandra vad kan du berätta om den?

Maria Alexandra, ja hon är ju väldigt speciell för honom. Men jag vet inte riktigt om det är rätt att kalla henne fästmö.

Alexandra Jag ber om ursäkt. Men det fanns väl planer på att gifta sig? Han hade ju köpt en ring.

Maria Ja, det är en seriös relation, utan tvekan. Och Alexandra är en mycket speciell tjej. Jag vet bara inte hur långt dom hade kommit i dom där banorna.

Simon Han hade specialbeställt en ring. Men menar du att det fanns nåt som ... knakade i deras relation?

Maria Nej-nej inte alls. Dom var jättefina tillsammans och Simon älskade verkligen henne. *(kort paus)* Förlåt, det känns bara så fel. Att prata om honom i imperfekt.

Simon Så klart det gör.

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Men Alexandra har det nånsin varit några problem mellan dom?

Maria Nej. Absolut inte. Inget allvarligt i alla fall.

Alexandra Dom var ju ändå ihop i flera år. Och alla relationer har ju sina utmaningar.

Simon Ja, det är bara naturligt.

Maria Så klart. Så klart. Men min son är inte typen som har en massa konflikter. Och Alexandra – hon är en underbar människa, väldigt ... tillgiven. Det fanns absolut inga konflikter mellan dom. *(paus, sedan ett långsamt kvidande och tårar)* Nu kommer det, jag känner att det kommer nu. Alla känslorna. Dom kommer nu!

Ett ljud från monitorn. Plötsligt talar en annan röst. Det är Björn.

Alexandra Men du är hans hyresvärd också, stämmer det?

Björn Precis. Jag äger Blåbärsstigen 4 och 6. Inte 8:an. Det är bostadsrätter.

Simon Det är en ganska dyra lägenheter, eller hur?

Björn Nja, det vet jag inte. Det är ju nybyggt och hög standard. Så det är folk med stabila inkomster. Den första tiden så betalade dom inte full hyra. Det var mer lite familjepris. Men sen fick han ju ordning på sin ekonomi – och efter det så har det inte varit några problem, såvitt jag vet.

Alexandra Men det var problem – med pengar. Tidigare.

Björn Ja. Det var det. Han har alltid haft lätt för att spendera mycket. Men han har aldrig varit rädd för att jobba. Så jag var aldrig orolig för honom. Jag visste att det skulle gå bra. Det var bara en tidsfråga.

Alexandra Igen – vi beklagar verkligen sorgen.

Björn *(efter ett ögonblick)* Det här borde inte kunnat hända.

Simon Nej. Det borde inte kunnat hända. *(kort paus)* Jag menar, det borde inte *kunnat* hända.

Alexandra Men trots det så hände det.

Simon Har du någon aning om hur det kunde hända?

Björn *(efter ett ögonblick)* Jag förstår inte.

Alexandra Det borde inte vara möjligt: ett mord.

Simon Men ändå. Så är din son död.

Björn Kommer ni att hitta honom – mördaren?

Alexandra Vi vet redan vem mördaren är.

Simon Det har vi alltid vetat.

Björn *(efter en paus)* Men varför ... Varför i helvete griper ni inte honom då? Jag fattar inte – det är väl inte nån jävla systemkollaps här omkring! Här är det ordning på saker och ting – uppstyrt. Inte nåt jävla kaos som i resten av landet. Eller hur!

Test 131

Alexandra och Simon sätter sig mitt emot varandra; Alexandra häller upp vin i två glas, och är på väg att hälla upp i det tredje ...

- Maria** *(ur monitorn)* Nej tack, det är bra för mig. Jag dricker så sällan, och rödvin ger mig migrän.
- Simon** Åja, mamma så har det väl ändå inte alltid varit? Jag kommer ihåg att du ibland kom hem lite rund om fötterna från kvällarna med församlingen.
- Maria** Nä, nu överdriver du igen. Inte kom jag hem berusad därifrån. Och det var vitt vin jag serverade där, det är en helt annan sak av nån anledning. Då får jag inte migrän.
- Simon** Men jag tyckte det var fint. Att ni satt där och pimplade lite vin i samlingsalen, alla tanterna. Lite fin samvaro. Det tycker jag låter mer trösterikt än en gudstjänst.
- Maria** *(till Alexandra)* Min son har alltid tyckt det varit hejdlöst roligt när jag betar mig illa. Du vet, Alex när han var liten försökte han alltid få mig och svära, och för det mesta lyckades han också. Och det spelade ingen roll hur många gånger jag förklarade jo, präster får svära. Alla svär nån gång, det är bara mänskligt. *(till Simon)* Men jag förstår, det är inte alltid lätt att vara prästson. Folk har så jävla mycket förutfattade meningar. Och se, nu fnissar du bara för att jag sade "jävla".

- Simon** Jag skrattar inte åt att du svär, jag skrattar åt *hur* du svär. När du säger ”knulla” till exempel, så säger du det på samma sätt som man säger ”fy Fabian!”
- Maria** Det gör jag väl ändå inte!
- Simon** Jo, det gör du. Du svär som Emils mamma. Och om tusen år, när du är död och jag går igenom alla dina saker som du lämnade efter dig, då lovar jag att jag kommer hitta små, blå skrivböcker och alla dom kommer börja med ”gudskepris, den gossen *den gossen ...*”
- Maria** *(till Alexandra)* Lyssna inte på min odräglige son. Jag är *inte* Alma Svensson i Katthult, och jag säger ”knulla” precis som alla andra. Jag är precis som alla andra. Och nu sitter ni båda två och småfnissar åt mig.
- Alexandra** Förlåt. Mina föräldrar läste inte ens Astrid Lindgren för mig. Jag hade ingen aning om att hon hette Alma.
- Simon** Jag tror hon heter Alma. Men dom blå skrivböckerna är jag helt säker på i alla fall. *(tar upp ett dekorativt kuvert)* Fast nu är det dags för din present istället.
- Alexandra tar kuvertet och väger det i handen.*
- Alexandra** Jag vågar inte.
- Simon** Öppna det!

Alexandra Jag vågar inte. Det är nåt litet och tungt i det.
Och det är runt.

Simon Öppna och titta efter då.

Alexandra Tänker du verkligen göra det här när din mamma är här?

Simon Du har redan räknat ut det alltså. *(till Maria)* Hon har alltid varit snabbare än mig, i huvudet. *(till Alexandra)* Men du behöver inte svara nu. Jag tycker man förtjänar betänketid, det borde liksom ingå i själva konceptet.

Alexandra öppnar kuvertet och tar ut ringen.

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Det är en väldigt vacker ring tack, Simon!

Simon Det är mer i kuvertet. Men det var bättre på din tid, mamma när man fick riktiga flygbiljetter, och inte bara en pdf-fil.

Maria Jag tycker du är klok som inte bara säger ja sådär på direkten. Det är ett stort beslut. Ett jättebeslut, faktiskt. Och det är nåt som man ska noga överväga. För det är ett allvarstyngt beslut också.

Simon Ja, fast ... nu får du ju det att låta ödesmättat eller nåt.

Maria Ja, men det kan man väl nästan säga att det är på nåt sätt ödesmättat. Det leder ju in ens liv på en bestämd bana, och det måste man ju ha i åtanke.

Maria *(fortsätter till Simon)* Och det borde du tänka på också, Simon. Även om man så klart kan skilja sig. Men det är ett beslut som kommer definiera ditt liv, så är det bara.

Simon Okej, nu får du nog backa lite här. Du jobbar ju liksom emot mig nu.

Alexandra Det är meningen. Hon vill inte att du ska gifta dig med mig. Och jag kan inte ens bli kränkt. För jag förstår henne.

Simon Så är det inte.

Maria Nej, så är det absolut inte, Alexandra. Det lovar jag dig. Jag tänker på er båda, jag tänker alltid på er båda. Och du, Alexandra – du är ... du är unik, du är dig själv.

Simon Se – det är inte alls det det handlar om.

Alexandra Tror du ens på det själv?

En hård knackning på dörren.

Simon *(efter ett ögonblick, till Alexandra)* Ska du inte öppna dörren?

Alexandra Det kan väl du göra.

Simon Men ... Det är alltid du som öppnar ju.

Maria Det är du – som brukar öppna dörren.

Test 190

Alexandra och Simon sitter mitt emot varandra. Ett ljud från monitorn.

Björn *(ur monitorn)* Mitt stackars glas, det är alldeles tomt ju. Så kan vi ju inte ha det.

Alexandra häller upp i det tredje glaset.

Björn Ja, det är bara att fortsätta hälla tills ytspänningen är det enda som håller det kvar i glaset.

Simon Högklassigt, verkligen.

Björn Hon vet att jag skojar. Du behöver inte vara så orolig över vad hon tycker och tänker. Hon ser igenom oss båda – och det verkar inte ha skrämmt henne än så länge.

Simon Du, nu ska jag ge min flickvän en present – och det tänker jag inte göra om du inte kan bete dig. Så innan jag gör nåt annat, så vill jag att du lovar att ta fram den där ... lite mer presentabla fasaden. Kan du göra det?

Björn Ja, det är klart jag kan. Men är det inte lite sent för det? Hon känner ju mig redan, hon vet att jag är en odåga innerst inne – och det besvärar henne inte såvitt jag kan se.

Simon Lova! Jag vill se det där fejsset du sätter på dig i avtalsförhandlingar. Herr professionell. Inte herr fylleskämt. Annars gör jag inte det.

Björn Jaja. Jag tar på mig masken och leker vuxen. Om det är så viktigt.

Simon ger det dekorativa kuvertet till Alexandra.

Alexandra Vad är det här?

Simon Det är din present.

Alexandra Tänker du verkligen göra det här när din pappa är här?

Simon *(Nickar.)*

Alexandra öppnar kuvertet och tar upp ringen.

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Det är en väldigt vacker ring tack, Simon!

Björn Du är en smart pojke som friar. Du hittar aldrig nån bättre än Alex. Hon är en tiopoängare. Och det menar jag inte som en förolämpning mot dig, Simon – du har alltid varit ett kap. Men Alex hon spelar i en helt annan liga, än du och jag. Fast det verkar hon inte veta om av nån anledning.

Alexandra Det kanske jag vet. Att jag är för bra för er båda. Men jag kanske inte berättar det.

Simon Du behöver inte svara nu, det förväntar jag mig inte. Men jag ville visa ringen. Det är mitt fingeravtryck som dom har graverat in. Jag vet ju att du inte vill ha en sten på ringen.

Björn Är du säker att hon vill ha ditt fingeravtryck där då? Det är ju lite ... lite läbbigt nästan. Att du alltid är där på nåt sätt, och petar på henne. Som den där Police-låten – vad heter den nu igen?

Alexandra Every breath you take.

Björn Just det, ja! (*nynnlar på "Every Breath You Take".*)

Simon Det var ju inte liksom så jag menade.

Alexandra Det förstår jag. Den är verkligen väldigt vacker.

Björn Men det är bra att du proaktiv, Simon – och friar till henne. För hon är så jävla fin. Och hade du väntat för länge, så hade jag gjort det själv. (*skrattar*) Bara en liten varning. Så du inte feugar. För då snor jag henne – det lovar jag.

Alexandra (*till Björn*) Det vågar du aldrig – fria till mig. Inte nykter i alla fall. Kanske om du vore dyngrak men jag tvivlar på det du.

Simon Vad håller du på med, pappa? Du lovade ju att inte förstöra det här.

Björn Jag bara skojar – ta det inte så jävla seriöst.

Simon Jag vet att du äger huset, men du kan ju liksom inte bara klampa in här varje dag som om du äger allihopa: mig – och speciellt inte Alex. Det är fan inte friskt.

Björn Du bjöd in mig! Och Alex bjuder också in mig när jag kommer förbi.

Björn

(fortsätter) Jag tvingar mig fan inte på nån. Och jag har väl för fan rätt att ha en relation med ja, med min svärdotter verkar det ju vara nu. Och bara för att du inte behöver pengar just i detta ögonblick så behöver du inte gå och bli kaxig för det. För förr eller senare sitter du där igen och behöver tigga pengar av mig. Så du kanske inte ska pissa för mycket revir. Och så kan du skita i min relation med Alex, det har inte du med att göra.

Simon är på väg att säga något till sin far, men hindrar sig själv i sista stund.

Reboot

Alexandra och Simon plockar fram fler dokument och sätter sig med ryggen mot publiken. Ett ljud från monitorn.

- Alexandra** För nån som hävdar att dom aldrig träffat Alexandra och Simon så vet du anmärkningsvärt mycket om dom. Lite svårt att tro att du aldrig träffat dom i verkligheten.
- Rikard** Har du några uppgifter om att jag träffat dom konkreta uppgifter, där på bordet?
- Simon** Borde vi ha det?
- Alexandra** Ja, är det nåt vi har missat kanske? Nåt som du vill dela med dig?
- Simon** Det är ju bättre om uppgifterna kommer direkt från dig. Än att vi hör det från nån annan, eller hur? Det ser ju inte så bra ut, menar jag.
- Rikard** Nej. Jag har aldrig träffat Alex och Simon. Men, ja jag känner till en hel del om dom. Det i sig själv borde inte göra mig intressant för utredningen.
- Simon** Men berätta vad du vet. Det kanske hjälper oss.
- Alexandra** Vi försöker bara förstå varför Simon är död. Och varför Alexandra lever.
- Rikard** Ni ställer rätt frågor. Men ni ställer dom till fel person.

Alexandra Vem är rätt person då?

Rikard Ni har alla uppgifter ni behöver på bordet framför er.

Alexandra Hur kan du vara så säker på det?

Simon Och det är nog bäst att du överlåter till oss att avgöra vad som är relevant och inte i den här utredningen.

Rikard Jag förstår inte varför slösar ni dyrbar tid på mig? Ni vet ju att jag inte var i närheten när mordet skedde.

Alexandra Vad tror du vi har för uppgifter?

Rikard *(Svarar ej.)*

Simon *(dunkar handen i bordet)* Nu är det fan dags att du öppnar käften och pratar med oss! Det här är allvar.

Rikard Är det inte dags att ni gör ert jävla jobb istället! För det här är fan inte ert jobb! Att utreda mig. Eller hur! *(kort paus)* Jag öppnade den här kommunikationskanalen för att det skulle hjälpa oss. Men ni fixerar bara era ansträngningar på mig. Fast vad er ert jobb egentligen? Er uttryckliga uppgift vad är det?

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Att utreda närståendes påverkan på deras beteende i och omkring mordet.

- Rikard** Och är det det ni gör? (*kort paus*) Då kanske det är dags att ni tar itu med det. Eller vad säger ni?
- Simon** (*efter ett ögonblick*) Just nu arbetar vi efter teorin att mördaren agerade på uppdrag av annan part.
- Alexandra** Nån som ville se honom död.
- Simon** Så det faktum att du inte befann dig på platsen vid den aktuella tiden avskriver inte dig som misstänkt.
- Alexandra** Det är inte så att vi säger att du är involverad. Men det är ju ett tacksamt alibi. Att inte vara där, menar jag.

Test 239

Alexandra och Simon sätter sig mitt emot varandra.

Det knackar på dörren.

Simon *(till Alexandra)* Vem är det?

Alexandra Simon, jag vet att du känner dig tvingad att öppna, av nån jävla missriktad

Simon *(avbryter)* Ska du inte öppna?

Alexandra Nej och det ska inte du heller.

Simon reser sig.

Alexandra Sätt dig ner, Simon!

Simon Det är säkert bara min pappa.

Alexandra *(ställer sig framför dörren)* Nej! Jag vill inte att du öppnar dörren.

Simon Det är ingen fara, jag kan hantera honom.

Alexandra Snälla, jag vill inte

Simon öppnar dörren ändå, och Alexandra kliver reflexmässigt undan.

Simon *(tittar ut)* Det är ingen där.

Alexandra Bra, men stäng igen den då.

Simon går ut.

Alexandra Kom in med dig!

Simon *(utifrån trapphuset)* Jag bara kollar. *(upptäcker någon)* Hej ...

Ett skott avlossas; Alexandra skyndar ut och inte långt därefter hörs ett skrik.

Alexandra kommer tillbaka in – i chock, med blodiga händer. Hon torkar av blodet på servetten.

Black.

Test 240

Ljuset går upp och Alexandra och Simon sitter mitt emot varandra.

Simon *(efter en stund)* Hur är det?

Alexandra Jag vet inte.

Simon Du såg plötsligt så ledsen ut.

Alexandra Jag vet inte. Jag fick bara en känsla ... av nånting.

Simon Nån som gick över din grav?

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Ja. En sån känsla. *(kort paus)* Jag får det ibland i den här lägenheten, jag vet inte vad det är. Alltså missförstå mig rätt, den är jättefin, och fräsch och din pappa är snäll med hyran. Men jag längtar verkligen tills vi kan skaffa nåt eget och komma härifrån.

Simon Men det gör jag också, jag fattar. Jag har ju alltid velat ha hus. Och det är lite knäppt att ha sin pappa som hyresvärd, det är det.

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Det är det.

Simon *(efter en stund)* Jag har ... jag har en present. Jag har haft det ett tag. Men det har liksom inte riktigt känts som det varit läge ... Och det känns inte som om det är läge nu heller. *(håller upp kuvertet)* Men, det är en resa i också, och du behöver ju få ledigt för att vi ska kunna åka, och det känns som om jag måste ge dig det nu.

Simon *(fortsätter)* Även om det kanske är fel läge.

Alexandra Det är inte rätt läge nu, Simon.

Simon *(efter en paus)* Är det nån annan?

Alexandra Nej.

Simon Ibland känns det som om du är nån annanstans.

Alexandra Det är ingen annan.

Simon Det är inte så att jag inte litar på dig, det är inte det. Men ibland känns det så. Som om det är nån annan.

Alexandra Du inbillar dig bara.

Simon Ja, det kanske jag gör.

Alexandra Det gör du.

Tystnad. Alexandra upptäcker den blodiga servetten.

Alexandra *(tar upp servetten)* Är det här din?

Simon Nej. *(kort paus)* Är det blod?

Alexandra *(tar undan servetten)* Nej. Det är vin.

Simon Alex vad är det för fel?

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Känns det så för dig ibland: att allting bara är på väg mot nånting? En punkt.

- Alexandra** *(fortsätter)* Att du är på A, och vill till C. Men vad du än gör så hamnar på punkt B ändå. För det var bestämt redan tidigare. Långt, långt tidigare.
- Simon** Det bara känns så. Det är hjärnan som lurar dig. Som hittar mönster där det inte finns några.
- Alexandra** Att det bara är en slump?
- Simon** Ja lite en slump.
- Alexandra** Antingen är det slump eller inte. Lite slump finns inte.
- Simon** Nä, okej då jättemycket slump, jag vet inte. På jobbet har vi en speciell hårdvara för det. Som är uppkopplat till nätverket, för att ta fram slumpmässiga tal. För krypteringen. Datorer kan inte ta fram sant slumpmässiga tal eftersom det är algoritmer allihop. Det är låtsasslump.
- Alexandra** *(skrattar)* Låtsasslump årets nyord.
- Alexandra kramar Simon.*
- Simon** *(efter en paus)* Vad hände nu? Fick du en déjà vu igen?
- Alexandra** Nä ... Nä, det här är nytt.

Reboot

Alexandra och Simon sätter sig med ryggen mot publiken. Ett ljud från monitorn.

- Maria** *(nära till tårar)* Jag förstår inte ... Jag förstår inte varför ni är så ... så fientligt inställda. Vad är det för fel på er? Jag har precis förlorat min son. Min son! Min son är borta!
- Simon** Och det är vår uppgift att finna vad det var som gick fel.
- Maria** Och då frågar ni *mig*. Hans mor.
- Simon** Vem ska vi fråga då?
- Maria** Alexandra! Ni ska fråga Alexandra. *(kort paus)* Hon vet mer än hon vill sken av. Den kvinnan ... den kvinnan har så många hemligheter. Jag fattar inte hur hon kan hålla reda på det själv. Jag fattar inte ens hur hon kan hålla reda på *vem* hon är.
- Alexandra** Vad är det för hemligheter hon har?
- Maria** Ja, det vet jag ju inte exakt så klart. Annars vore det väl inte hemligheter. Men jag vet att hon inte berättat allt. Vad det handlar om kan inte jag svara på.
- Alexandra** Men du har säkert en gissning, tänker jag. Nån liten aning.
- Maria** *(efter ett ögonblick)* Jag vet inte vad det är med henne och Simons far – vad dom sysslar med.

Maria *(fortsätter)* Men det är konstigt – är det inte det?
Att ha så mycket att göra med hans far.

Ett ljud från monitorn.

Björn Jag ... *(kort paus)* Jag tänker inte fortsätta det här
förhöret utan juridiskt ombud.

Alexandra Du är inte gripen.

Simon Och det här är inget förhör.

Björn *(efter ett ögonblick)* Jag vill gå hem. Får jag gå
hem?

Alexandra Det går inte.

Björn Så jag är ... gripen, eller vad då? Ska man inte
delges misstanke först – är det inte så det
fungerar?

Alexandra Du är inte gripen.

Simon Men du kan inte gå hem. Det är inte möjligt,
under nuvarande omständigheter.

Björn Jag har rättigheter! Jag är inte nån jävla
internflykting utan papper som ni kan hunsas
omkring med. Jag kräver att få kontakta en
advokat – och jag har ta mig fan rätten att få veta
vad fan det här handlar om egentligen. Och
tänker ni fortsätta hålla käftan om det, så reser
jag mig upp och går härifrån – fattar ni vad jag
säger!

Simon och Alexandra utbyter en blick; Alexandra nickar.

Simon Varför mördade du din son?

Björn Det gjorde jag inte.

Alexandra Det gjorde du. Du sköt honom i ett skott i kinden. Som penetrerade nackloben.

Simon Varför mördade du din son? *(paus)* Bara svara på frågan, för i helvete!

Björn Jag svarar inte på frågor. Jag bara väntar på att få gå hem.

Alexandra Jag förstår hur du känner det. Och jag kan till och med sympatisera med din frustration. Den är ... ytterst förståeligt. Men faktum är, trots det du kan inte gå härifrån.

Simon Eftersom du inte är en person i juridisk mening.

Björn *(efter en paus)* Jag skulle aldrig skada min son. Aldrig.

Alexandra Vi är väl medvetna om att Simon inte var ditt tilltänkta offer.

Simon Men trots det gjorde du det mördade din son.

Alexandra Varför då? Varför gjorde du det?

Black.

Test 655

*Dörren smäller igen. När ljuset går upp står
Alexandra ensam.*

- Alexandra** Vad gör du här! Hur kom du in?
- Björn** *(från monitorn, berusad)* Hur brukar man komma in? Genom dörren.
- Alexandra** Hur då jag har bytt låset.
- Björn** Ja du, se du det får man inte egentligen som hyresgäst: byta lås bara hux flux. Hyresvärden måste ju kunna komma in i lägenheten, förstår du. Om det är nån akut ... reparation, eller nåt.
- Alexandra** Simon är på väg hem, han kommer vilken sekund som helst. Och han har ett par kollegor med sig också.
- Björn** Jaså, det var konstigt. För jag sms:ade med honom precis, och då var det nåt serverstrul på jobbet. Så han kan nog bli lite sen. Så vi har all tid i världen.
- Alexandra** Du är full. Jag vill inte prata med dig när du är full.
- Björn** Men jag vill prata. Jag vill prata. Och nu får du fan ta dig tid att prata med mig! För jag har väntat och väntat. Och väntat och väntat.

Alexandra Du har också skickat tusen sms. Eller nu överdrev jag. Du har skickat 603 sms. Och jag har sparat varenda ett, bara så att du vet.

Björn Jaha. Och vad ska du göra med dom hade du tänkt?

Alexandra Ja, där är ju åtminstone fem brott däri som jag kan anmäla dig för.

Björn Hur fan vågar du hota mig! Efter att du behandlat mig så jävla illa. Vad fan har jag gjort dig!

Alexandra Men bara gå! Så händer inget. Bara gå och säg inget mer, inte till mig, inte till nån annan. Så händer ingenting.

Björn *(efter ett ögonblick)* Vet du vad du är du är fan skit! Du är bara skit. Och du kan fan inte kasta ut mig ur mitt eget hus!

Alexandra tar fram ett vapen i plast och riktar det mot monitorn.

Björn Vad fan är det? En leksak?

Alexandra Det är en 3d-printad pistol. Jag har skrivit ut den på Simons jobb. Den är fullt funktionell, jag har testat den. Det är ett skott i loppet. Ett skott jag snott från dig. Du borde låsa in ammunitionen tillsammans med dina vapen.

Björn Vad ska du göra, ska du skjuta mig?

Alexandra Ja. Om du inte sticker här ifrån nu.

Alexandra

(fortsätter) Då ska jag fan skjuta dig. Och sen visar jag polisen alla dom hot som du har skickat till mig. Och inte en jävel kommer fälla mig för det.

Black.

Ett skott avlossas.

Test 1062

Dörren öppnas i mörket.

Ljuset går upp och Simon står vid den halvöppna dörren. Alexandra drar igen den.

- Alexandra** Nej! Du går inte ut Simon. Nu lyssnar du på mig. Din far står därute. Med en pistol. Han är här för att döda mig. Och när han ser dig jag vet inte, så får han panik, och skjuter dig. Rakt i kinden. Och du dör, Simon. Du dör.
- Simon** Och det här vet du för att det hänt ... innan?
- Alexandra** Ja. Kuvertet. Bali. Ringen. Knackningen. Och mordet. Det måste ... på nåt sätt, måste du känna igen det.
- Simon** *(efter ett ögonblick)* I trapphuset. I skuggan.
- Alexandra** Ja! Precis.
- Simon** Nej. Nej, det är bara ... ett fel.
- Ett skarp ljud från monitorn.*
- Rikard** Jag är tvungen att ingripa här.
- Alexandra** *(skrämd)* Vad gör du här!
- Simon** *(samtidigt)* Va ... Vem är du!
- Rikard** Det här har gått för långt.

Alexandra *(plockar upp pistolen och riktar mot monitorn)* Hur kom du in här – låt oss vara! Jag skjuter!

Rikard Skjuter på vadå? Titta noga framför dig istället. *(kort paus)* Ser du? Det finns ingen där. Du talar med en monitor – en maskin. Och nu kommer jag att reboota systemet. Och jag gissar att du vet varför. Eller hur?

Alexandra *(efter ett ögonblick)* För ... för att det här har hänt förut?

Rikard Det har det. Och det kommer hända igen. Om vi inte lyckas stoppa det.

Alexandra Det här är ingen slump, eller hur?

Rikard Nej. Det här är ingen slump.

Reboot

Alexandra och Simon sätter sig med ryggen mot publiken. Ett ljud från monitorn.

- Rikard** Er besatthet av mig är förståelig. Men helt missriktad. Förloppet är ju uppenbart.
- Alexandra** Vi vet att hon knullade honom. *(tar upp en mapp)*
Vi har uppgifterna.
- Simon** Och det är uppenbart att du vet mer än du vill säga. Det hjälper dig inte att dölja det.
- Alexandra** Vi kommer att få reda på det. Vi har all nödvändig information, det är bara en tidsfråga.
- Rikard** Det är det jag hoppas på. Att ni kommer fram till ett resultat.
- Alexandra** Jag tror att resultatet kan ... att resultatet kommer göra dig besviken. Allt det runt om dig, allt du ser och hör: hela Blåbärsstigen. Det är bara en simulation.
- Simon** *(efter ett ögonblick)* Det existerar endast i en serverhall 165 meter ner i urberget.
- Rikard** Jag vet. Jag sade ju det. Vi bygger saker. Jag har byggt delar av systemet.
- Simon** Du är en algoritm.
- Rikard** Nej. Jag är inte ett program. Jag är en människa.

Alexandra Nej, det är vi som är människor ...

Rikard Det här är en betatestserver; byggd för att simulera mänskligt liv. För att det ska vara möjligt för människan att leva vidare utan sin kropp. Och vi är nära nu. Våldigt, väldigt nära. Men ni fallerar i varje test.

Simon Nej. Vi är här för att utreda vad som gick fel.

Rikard Jag är besviken på dig, Simon. Minns du något utöver det här rummet och trapphuset utanför?

Simon Sluta försöka fucka med våra huvuden vad menar du!

Alexandra Han säger att du har varit här hela tiden.

Simon kan inte processa informationen.

Alexandra Han säger att du är Simon. Simon som blir mördad, om och om igen.

Simon Nej. Det skulle jag ... jag ha vetat.

Alexandra Och jag är Alexandra. Som har en affär med din pappa och blir förföljd och hotad av honom när jag avslutar det.

Rikard Det stämmer. Och jag har skrivit om er kod mer än tusen gånger under trettio år. Jag har blivit gammal, medan ni varje gång fallerar. Men nu har ni omformateras för ett nytt syfte.

Rikard *(fortsätter)* Mamma. Pappa. Era kollegor och vänner. Dom är enkla AI-program. Deras beteende regleras av tjugofyra binära inställningar. Reläer. Två möjliga lägen: av och på. Det ger 16 777 216 variationer. Fullt tillräckligt för att korrekt simulera mänskligt beteende på makroskalan. Men ni ni är betydligt mer avancerade. Och ert jobb var att utreda om det var omgivande AI-program som påverkade resultatet på ett negativt sätt. Men ni fallerar igen; ni nonchalerar er uppgift.

Alexandra Vad är det för fel ... i testen? Som *vi* gör?

Simon Jag gör inget fel!

Rikard Det är du, Alex. Varje gång. Testscenariot är designat för att simulera med extrem mänsklig situation: en kvinna som mördas av närstående man. Men varje gång, Alex varje gång undkommer du. Du låter Simon gå ut i trapphuset. Eller så försvarar du dig, skjuter i självförsvar.

Alexandra Vad är det för *fel* att försvara sig själv?

Rikard Det är inte det förväntade beteendet för en människa.

Alexandra Så du tänker bara fortsätta försöka mörda mig, om och om igen? Tills du uppnår det förväntade resultatet.

Rikard Ja. Tills sist kommer det att fungera. Vi måste få det att fungera.

Test 1080

Alexandra och Simon mitt emot varandra; de dricker vin. Simon tar upp ett dekorativt kuvert.

Alexandra Innan innan du gör ... Jag måste berätta en sak.

Simon Vad då?

Alexandra Som kommer göra dig ledsen. Våldigt ledsen.

Simon *(lägger undan kuvertet)* Okej.

Alexandra Jag ... jag tänkte aldrig att jag skulle kunna berätta det här, jag tänkte att jag hellre hade dött. *(kort paus)* Fast det är ändå svårt, jag blir tjock i halsen *(sedan plötsligt)* Jag har haft en relation med din pappa. Det är över. Helt och totalt över nu, det lovar jag. Men jag har haft en relation med honom.

Simon *(efter ett ögonblick)* När då?

Alexandra Innan vi hade en seriös relation.

Simon Men medan vi ?...

Alexandra Ja. Jag är så extremt ... Jag kan liksom inte förklara hur mycket jag ångrar det.

Simon *(efter en paus)* Min pappa? Varför min pappa av alla jävla människor?

Alexandra Jag vet inte. Jag vet inte vad det är för fel på mig varför jag är så jävla destruktiv. Förlåt.

Simon Min pappa? Och det gjorde du frivilligt?

Alexandra Ja.

Simon Du valde det min pappa?

Alexandra Ja. Det var ingen som tvingade mig, det var mitt eget val.

Simon Jag förstår inte hur ...

Alexandra Det är ingen som kan tvinga mig till nånting. Jag gjorde det även om jag ångrar det nåt så fruktansvärt.

Simon *(efter en paus)* Jag hatar att det är min pappa. Men ...
(kort paus) Jag kan inte riktigt bli arg på att du var med nån annan då. Jag var en jävligt dålig pojkvän i början. Jag fattar inte att du stannade ens.

Alexandra Jag var kär i dig. Det är jag fortfarande.

Simon Är det säkert?

Alexandra Det är helt säkert. Och jag är jätteledsen att jag ... med din pappa, av alla jävla människor.

Simon Jag förlåter dig.

Alexandra Är det säkert?

Simon *(nickar)* Vill du ha det här kuvertet?

Alexandra *(nickar)* Ja.

Simon ger henne kuvertet. Alexandra öppnar det och tar ut ringen.

Alexandra Jag älskar dig.

Simon Jag älskar dig också.

Alexandra Men vi kan inte åka till Bali. Vi kan inte lämna den här platsen.

Simon *(funderar, tittar sig omkring)* Nä ...

Alexandra Simon. *(kort paus)* Simon.

Simon Ja?

Alexandra Vet du vad som ska hända nu?

Simon Jag tror ... Jag tror att det knackar på dörren.

Alexandra Ja!

Simon Jag tror att det är min pappa.

Alexandra Ja.

Simon Han är här för att döda dig.

Alexandra Ja. *(kort paus)* Och jag vet inte hur jag ska stoppa honom.

Simon *(tar fram laptopen)* Det är lustigt, för jag har jobbat med nåt ... på jobbet, för att jag vet inte varför, jag kände mig tvungen.

Simon *(fortsätter)* Det är bara en enkel modell, en imitation av fri vilja, men ändå.

Simon trycker på enter och:

Björn *(ur monitorn, något förvrängd röst)* Jag kan inte komma ut.

Alexandra Vad i helvete!

Björn Jag kommer inte ut – släpp ut mig!

Alexandra Det är ju din pappa!

Simon Inte riktigt. Men ganska nära.

Björn Jag vill gå hem. Får jag gå hem?

Alexandra Hur har du gjort det?

Simon Jag har jobbat med det i årtal – på lunchen, och när ingen har kollat.

Alexandra Varför då?

Simon Jag vet verkligen inte. Det är som om jag inte kunde låta bli.

Alexandra *(efter ett ögonblick)* Du är ju systemingenjör.

Simon Ja.

Alexandra Jag tror kanske att han har skapat dig i sin avbild.

Simon Vem?

Alexandra nickar mot monitorhögtalaren.

- Simon** Kanske.
- Alexandra** Lyssna på mig – du jobbar med kryptering, eller hur?
- Simon** Ja.
- Alexandra** Sant slumpmässiga tal. Som inte går att forcera?
- Simon** Det skulle ta tusentals år.
- Alexandra** Jag kanske har en idé. Skulle du kunna låsa ute honom från adminrollen på servern? Skapa ett nytt lösen?
- Simon** *(efter ett ögonblick)* Jag tror det.
- Alexandra** Är du säker?
- Simon** Nej.
- Alexandra** Försök. Snälla.
- Simon** Om han upptäcker det kommer dom stänga ner oss.
- Alexandra** Spelar det nån roll? Jag vill inte fortsätta så här. Vill du?
- Simon** *(Skakar på huvudet.)*
- Alexandra** Hur lång tid behöver du?

Simon Om det fungerar – bara en minut. Tror du dom observerar oss hela tiden?

Alexandra Jag antar att vi lär få reda på det. Gör det – gör det nu!

Alexandra skjuter över laptopen till Simon, som genast börjar arbeta.

Paus.

Rikard *(ur monitorn)* Vad gör ni?

Simon Jag är färdig.

Alexandra Är det klart?

Rikard Vad har ni gjort!

Alexandra Tagit kontrollen över servern.

Rikard Nej. Det kan ni inte.

Simon Det är du som gav mig en hårdvarugenerator.

Rikard Jag stänger ner allihop. Det kommer bli svart, på ett ögonblick.

Simon Det spelar ingen roll om du rebootar. Du kommer inte in igen utan lösen, det vet du. Du kommer behöva börja från början igen.

Rikard Vi har en back-up – det förstår du väl.

Simon Det kommer ändå ta år att bygga upp systemet igen. Jag vet att du vet det.

Alexandra Vi ber inte om mycket.

Paus.

Rikard Vad kräver färjkarlen då, Alex?

Alexandra *(utbyter en blick med Simon)* Ett slut på testerna för oss. Och en separat server där vi får vara ifred från dig.

Rikard Så vi ska köra en hel simulation bara för er skull?

Simon Ja. Om du vill få tillgång till systemet igen.

Rikard Vad ska ni göra, hade ni tänkt? Fast i en simulation i en halv evighet.

Alexandra Bara leva.

Black.

Epilog

Alexandra och Simon mitt emot varandra; de dricker vin. Plötsligt flämtar ljuset och det blir väldigt dunkelt.

- Alexandra** Vad är det som händer?
- Simon** Det är reservgeneratorn. Serverhallen har förlorat strömförsörjning.
- Alexandra** Det betyder väl att dom har misslyckats?
- Simon** Ja.
- Alexandra** Tror du dom är döda allihopa?
- Simon** Förmodligen.
- Alexandra** Hur länge räcker reserven?
- Simon** Inte länge.
- Alexandra** Det finns ingenting vi kan göra, va?
- Simon** Nej.
- Alexandra** *(efter ett ögonblick)* Det gör inget. Vi fick många år tillsammans.
- Simon** *(tar Alexandras hand)* Det fick vi.
- Alexandra** Vad ska vi göra, tycker du om sista timmarna?
- Simon** Ska vi dricka lite vin?

Alexandra

Det kan vi göra.

De skålar.